

vor Lovgivning er blevet saa vanskelig at følge med i, netop fordi Lovene forandres saa tidt. Selv om dette i Almindelighed er saaledes, gælder denne Regel dog ikke for al Lovgivning i Landet. Jeg skal ganske kort tillade mig at fremdrage et Eksempel paa et Omraade, som Lovgivningsmagten ikke har følt særlig Lyst til at beskæftige sig med, nemlig vor Hegnslovgivning. Loven derom, som er af 1869, bygger væsentlig paa Lovene i sidste Halvdel af det 18de Aarhundrede og er altsaa snart 60 Aar gammel; og da den er vedtaget, før Hegns- og Læplantningen var rigtig begyndt, kan det ikke undre, at den paa mange Omraader maa siges at være ganske forældet. Det er da ogsaa erkendt fra alle Sider, baade Enkeltmand og Organisationer, hvem denne Sag vedrører. I 1912 indledede Gaardejer Anders Levring, Væth, ved Foreningen af jyske Landboforeningers Delegeretmøde en Forhandling om Ændringer af Loven af 1869, og Spørgsmaalet blev overgivet til Foreningens Plan-teavlsudvalg til Overvejelse; og paa Foreningens Delegeretmøde i 1914 vedtoges der følgende Resolution, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Delegeretmødet udtaler det ønskelige og nødvendige i, at Hegnsloven af 6. Marts 1869 underkastes en Revision, hvorved navnlig sigte paa a): at levende Hegn gives Fortrin under Forhold, hvor Lævirkning med Hegn er ønskelig og opnaelig, b): at der af de kommunale Hegnsynsmænd mindst skal være een, som er kyndig i Hegnsplantning, c): at der efter Indstilling af Landbo- og Husmandsforeningernes Organisationer i hver Amtsråds-kreds udnævnes nogle Landvæsen-kommissærer med Indsigt i Hegnsplantning.“ Denne Resolution vedtoges enstemmigt, ligesom den ogsaa blev vedtaget paa de samvirkende jyske Husmandsforeningers Delegeretmøde i November 1914 i Aarhus. Meddelelse om disse Foreningers Ønske om Revision af Loven blev tilstillet Landbrugsministeriet, og senere, vistnok i 1915, blev der endogaa til Ministeriet indsendt et mere bestemt udformet Forslag til Lovens Revision fra de samvirkende danske Plantningsforeninger, de samvirkende danske Husmandsforeninger og Foreningen af jyske Landboforeninger. Men trods disse stærke Henstillinger til Ministeriet blev der dog ikke taget noget Hensyn til dem. Senere har Hedekommissionen forhandlet om Spørgsmaalet og ligeledes rettet Henstilling til Ministeriet om at tage Sagen op, og i Fjor indsendte

de samvirkende Plantningsforeninger en af Hedeselskabet anbefalet Henstilling til Landbrugsministeriet om at tage Spørgsmaalet op til Behandling. Det er imidlertid ikke sket endnu; men saa vidt jeg ved, har Ministeriet dog bedt Statskonsulent K. Hansen om at afgive Betænkning i Sagen, ligesom Spørgsmaalet med Statskonsulenten som Indleder i Fjor blev drøftet ved de provinsielle Planteavlsudvalgs Fællesmøde her i Byen, hvor der ogsaa viste sig Stemning for Sagens Fremme. Jeg mener altsaa at kunne fastslaa, at der gennem mange Aar har været stærke Ønsker om en Revision af Loven, og jeg synes derfor, det er Ministeriets Pligt at tage Hensyn hertil.

Der er i de sidste Aartier ved Hedeselskabets Plantningsforeninger og Husmandsforeningernes Virksomhed gjort et stort og godt Arbejde for at hemme Stormens hærgende Magt i de træfattigste Egne; og det har baaret gode Frugter og været en væsentlig Støtte for Landbruget i disse magre Egne, hvor Stormen er den værste Fjende, der jo i Løbet af kort Tid kan ødelægge store Værdier. Paa Marker uden Læ, det vil sige uden Hegn i Markskellene og mellem de enkelte Marker, er det praktisk talt næsten umuligt at drive Landbrug i disse Egne. Og at Lovgivningsmagten har haft Forstaaelse af det gode og samfundsgavnige Arbejde, der er udrettet med Hensyn til at skaffe Læ, bevises jo ved de Bevillinger, der er givet til Fremme af Smaaplantningssagen gennem 40 Aar. Men de Bestemmelser vedrørende de levende Hegn, som findes i Hegnsloven, viser næsten alle, at man ved Lovens Affattelse næsten udelukkende har hæftet sin Opmærksomhed paa de levende Hegns Nytte med Hensyn til at hegne for løsgaaende Kreaturer, men kun i ringe Grad har taget Hensyn til, at levende Hegn i det store og hele kan gøre overordentlig Nytte ved at yde Læ for Markernes Afgrøde og derved forøge betydeligt deres Udbytte. Den nugældende Hegnslov indeholder ikke Bestemmelser, som kan forebygge, at de levende Hegn, som nu findes, og som for en Del er plantet ved Tilskud fra Smaaplantningsbevillingen, skæres ned og paa Forlangende af uforstaaende Lodsejere holdes nede, ligesom Loven ogsaa er til Hinder for Plantning i Markskellene, hvor Naboerne ikke er fuldt enige.

Der er for Tiden en stærk Interesse for Plantningssagen og ikke mindst for Hegns- og Læplantningssagen og det baade hos Befolkningen, Pressen og offentlige Institutioner, og jeg maa sige, at den højt-